

[Asger Jensen.]

denne gang selv var blevet enig om en sådan voldgiftsret; men det er man altså ikke, og derfor er folketinget nu i færd med at instituere den. Vi kalder den ganske vist et overenskomstnævn, og man kunne måske sige, at det er en skønhedsplet ved de ændringsforslag, vi kommer med, at vi ikke nævner denne ret ved dens rigtige navn.

Vi har også i udvalget drøftet og i betænkningen givet udtryk for visse retningslinjer. Det er jo ikke nogen nem sag for folketinget, da man netop ikke ville gå ind i realitetsforhandlinger om enkeltheder. Men det, der er tyngdepunktet i denne sag, er vel, at folketinget ikke mener, der skal være fuldstændig frie hænder til at træffe helt nye overenskomster, der ikke er i takt med, hvad andre lønmodtagere har fået af goder i deres overenskomster, men dog med skyldig hensyntagen til de særlige forhold, der kan være inden for netop dette område. Dermed tror jeg, man har givet retningslinjer, der er så rigtige, som det er muligt at give, når de skal være så generelle som her.

Baunsgaard: Jeg kan anbefale tingets medlemmer at stemme for de stillede ændringsforslag, og jeg skal under henvisning til de bemærkninger, jeg gjorde ved lovforslagets første behandling i går, meddele, at det radikale venstre vil støtte lovforslagets gennemførelse.

Morten Lange: Det ligger sådan med de overenskomster, vi her berører, at forudsætningen for deres vedtagelse og godkendelse af de pågældende organisationer og selskaber bl. a. er, at der er strejkeret og lockoutret, og hvis folketinget tager dette ud, er det naturligvis et ganske alvorligt indgreb i de pågældende aftaler — et indgreb, som må kunne formodes at danne præcedens. Inden folketinget tager et skridt af denne type, er det klart, at man må forelægge en dokumentation for og omhyggeligt undersøge, om et sådant skridt er nødvendigt under hensyn til det livsvigtige for samfundet.

Det er min opfattelse, at det folketingsudvalg, der har arbejdet med denne sag, ikke har spildt megen tid på at undersøge, om det var et livsvigtigt, nødvendigt indgreb, man stod over for at foretage. Der har for

udvalget foreligget et dokument, som meget klart gjorde rede for, at der fra selskabernes side kunne etableres en temmelig omfattende nødtjeneste, og af det pågældende personale har vi fået forsikringer om, at man særdeles gerne ville være med til en nødtjeneste af en eller anden type. Derfor forekommer det mig, at det argument, at en eventuel telefonstrejke ville lamme de livsvigtige områder, i hvert fald ikke er ført igennem med ret stor konsekvens. Det er ganske karakteristisk for det forhold, vi er blevet stillet over for, at netop spørgsmålet om afgrænsningen af livsvigtige områder, så vidt vi har forstået, ikke engang har været forhandlet mellem parterne. Der er nok givet tilsagn om gensidig god vilje, men der er ikke gjort forsøg på at foretage en sådan afgrænsning af en strejke eller tage andre rimelige skridt. Det synes, som om man fra telefonselskabernes side allerede for længst har set hen til folketinget som livredder.

Det er også ganske betegnende, at vi har fået et meget præcist udtryk af, at de forhandlinger, der har været ført, er blevet ført uden nogen særlig stor inderlighed. De har formodentlig været præget af, at man har set hen til folketinget. Det står mig absolut klart, at telefonselskaberne i denne sag har vist en ganske overordentlig tilbageholdenhed. De kunne dog i det mindste have gjort sig den ulejlighed at sende en repræsentant for deres højtærede direktioner til folketingsudvalget for at give os en ganske beskeden orientering om, hvordan problemerne tog sig ud set fra deres side. I det amerikanske parlamentariske liv har man udtryk som „foragt for senatet“. Det forekommer mig, at telefonselskabernes ledelse er begyndt at nærme sig noget, der kunne beskrives på den måde. Deres tilbageholdenhed har desuden været ganske unødvendig; vi havde med stor interesse villet høre på, hvad telefonselskabernes repræsentanter kunne have fortalt os.

I øvrigt har det været meget interessant for os at se, hvorledes den højtærede minister i hvert fald til at begynde med har været i stand til at forlene os med en kraftig tro på, at forhandlingerne såmænd nok skulle kunne lykkes. Det ærede medlem hr. Anker Jørgensen kunne ikke rigtig forstå, at jeg i min mindretalsindstilling henviste